

Debreceni Ítéltábla
Bf.III.412/2022/12.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2022. október 03. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2022. május 20. napján kihirdetett 17.B.30/2021/34. számú ítéletét helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 9.144 (kilencezer-egyszáznegyvennégy) Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott visel.

Indokolás

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rendbeli a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdésbe ütköző, de a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő nyereségvágyból elkövetett emberölés büntettének kísérletében, és mint többszörös visszaesőt 13 év fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte azzal, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett továbbá a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a polgár jogi igényről, a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok sorsáról, valamint a bűnügyi költség megfizetéséről.

[2] Az ítélet ellen a vádlott és védő jelentett be fellebbezést, téves jogi minősítés és büntetés enyhítése végett, míg az ügyészség az ítéletet tudomásul vette.

[3] A védő fellebbezése indokolásában - melyet a másodfokú nyilvános ülésen előadott - rámutatott, hogy a vádlott a sértett bántalmazását elismerte, de tagadta annak mértékét, az emberölési szándékot, továbbá a sértettől történő készpénz eltulajdonítását. A jogorvoslat szerint az elsőfokú bíróság tanú tanú vallomására alapítottnan állapította meg a vádlott bűnösségét, mely tanú azonban szavahihetetlen, mivel a nyomozás során kizárólag gyanúsítottként hallgatták ki, míg az elsőfokú tárgyaláson a vallomástételt jogszerűn megtagadta. A tanú nyomozás során tett vallomása azonban ellentmondásos a sértetti vallomásával, ezért arra ítéleti tényállást alapítani nem lehet. A törvényszék ítélete emiatt részben megalapozatlan és megváltoztatása indokolt akként, hogy a bíróság a vádlottat kizárólag súlyos testi sértés büntetében [Btk. 164. § (3) bekezdés] mondja ki bűnösnek és ehhez igazodóan enyhítse a büntetését.

[4] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.242/2022/2. számú átiratában és a perbeszédében a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást alaposan, az eljárási szabályokat megtartva folytatta le, a megállapított tényállás megalapozott, melyben kizárólag az elkövetési időpontjának évszáma pontosítandó. A törvényszék részletesen vizsgálta a bűncselekmény elkövetését tagadó vádlotti vallomást és helyes indokokkal adott számot arról, hogy a vádlott védekezését miért nem fogadta el. A megalapozott ítéleti tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, cselekménye jogi minősítése is helyes, melynek körében indokát adta, hogy a vádlott cselekménye miért nem testi sértés körében értékelendő, az miért ölési cselekmény kísérletének minősül. A büntetés kiszabása körében a vádlott terhére és javára szóló körülményeket helyesen vette számba és súlyuknak megfelelően értékelte, a büntetés enyhítése nem indokolt. Ezért indítványozta az elsőfokú ítélet helyben hagyását.

[5] A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[6] A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírálta. Ennek megfelelően az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki és milyen okból fellebbezett (teljes revízió).

[7] A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. Nem vétett sem abszolút eljárási szabálysértést [Be.608. § (1) bekezdés a-f) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be.609. § (1), (2) bekezdés], amely az érdemi felülbírálatot kizárná, vagy amelynek kiküszöbölésére bizonyítást kellene felvenni. Ilyenre a perorvoslatok nem hivatkoztak.

[8] A törvényszék a Be.163. § (1), (2), (3) bekezdésében írt ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és megalapozott tényállást [Be. 561. § (3) bekezdés c) pont] állapított meg, amely kizárólag az elkövetési idő évszámában (elsőfokú ítélet [10] bekezdés) pontosítandó, azzal, hogy az helyesen 2020. február 20. napja.

[9] Az elsőfokú bíróság a vádlott tagadásával szemben az eljárás során beszerzett és a tárgyalás anyagává tett személyi, okirati bizonyítékokat, továbbá az igazságügyi szakértői véleményeket okszerűen, a logika törvényei szerint, kifogástalanul értékelve kétséget kizáró módon állapította meg, hogy terhelt bántalmazta a sértettet, valamint vette el a nála lévő készpénzt. A törvényszék helytállóan használta fel tanúl tanú nyomozás során tett gyanúsítottai vallomását a Be. 175. § (5) bekezdés rendelkezésére figyelemmel. Megjegyzendő, hogy a kihallgatása során figyelmeztették többek között a Be. 185. § (1) bekezdés c) és d) pontjában írt jogkövetkezményekre is, azaz, ha vallomást tesz, az bizonyítékként felhasználható, továbbá más bűncselekmény elkövetésével hamisan nem vádolhat. tanúl tanú gyanúsítottai kihallgatásakor tett vallomását ezen jogkövetkezmények ismeretében tette, és tett terhelő vallomást a vádlottra. Ezen vallomását alátámasztotta szakértő2 igazságügyi orvosszakértő szakértői véleménye is, amely szerint a sértettet minimum öt rendbeli erőbehatás érthette, és sérülései létrejöhetett a tanú által elmondottak szerint. Továbbá a sértett maga is arról számolt be, hogy a vádlott volt az, aki támadólag lépett fel vele szemben, továbbá bántalmazása során tűnt el a nála lévő készpénz. A törvényszék a bizonyítékok értékelése során mérlegelési hibát tehát nem vétett, indokolási kötelezettségét is megfelelően teljesítette.

[10] A bejelentett fellebbezések a bizonyítékok törvényes értékelésének támadásán keresztül vitatták a megállapított tényállás megalapozottságát, ezért az eljárási törvény kizáró rendelkezése folytán eredményre nem vezethettek, hiszen egyértelműen az elsőfokú bíróság mérlegelését támadták. A tények megállapítása pedig elsődlegesen az elsőfokú bíróság feladata.

[11] A Be. 591. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan.

A Be. 592. §-a írja le a megalapozatlansági okokat. Az (1) bekezdés szerint az elsőfokú bíróság ítélete akkor teljes egészében megalapozatlan, ha nem állapít meg tényállást, vagy a tényállás teljes egészében felderítetlen. Jelen ügyben ez fel sem merülhet. A Be. 592. § (2) bekezdése szerinti részleges megalapozatlanságról sem beszélhetünk, mivel a tényállás teljes körű, az a bizonyítást érintő iratok tartalmával összhangban áll, és részbeni felderítetlenség, továbbá helytelen következtetés sem érhető tetten.

[12] Következésképpen a törvényesen lefolytatott bizonyítási eljárást követően az elsőfokú bíróság a tényállást hibamentesen, valósághűen állapította meg, ami a másodfokú eljárásban is irányadó volt és kizárja a megalapozatlansági ok rögzítését.

[13] Az elsőfokú bíróság által a vádlott bűnösségére vont következtetés is okszerű, cselekményének minősítése az anyagi jogi szabályoknak megfelelő volt. A törvényszék helytállóan ismerte fel, hogy a vádlotti cselekmény a vádirat szerinti életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérlete helyett [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat] nyereségvágyból elkövetett emberölés bűntette kísérleteként minősül [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont], mellyel az ítéltábla is egyet értett. Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen számot adott az eltérő jogi minősítés indokairól, kifogástalanul alkalmazta a 3/2013. Büntető jogegységi határozat iránymutatásait. Az erre vonatkozó elsőbírői indokolás kiegészítést nem igényel.

[14] A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen vette számba, súlyuknak megfelelően értékelte, ezért az ítéltábla nem látott lehetőséget a büntetés lényeges enyhítésére, különös figyelemmel az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára, valamint arra, hogy a vádlott a többszörös visszaesői minőségen túl is büntetett előéletűnek minősül. A kiszabott büntetés neme és mértéke is megfelel a büntetés kiszabási elveknek, és a közép mértéket meghaladó szabadságvesztés kiszabása indokolt volt.

[15] Törvényesen rendelkezett az elsőfokú bíróság az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekről, a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatáról, a vádlott feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizárásáról, a lefoglalt bűnjelekről, a sértett polgári jogi igényéről és a bűnügyi költségről, ezért a Be. 590. § (7) bekezdésében foglalt intézkedés szükségessége nem merült fel.

[16] Az ítéltábla a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által a másodfokú határozat meghozataláig előzetes fogvatartásban töltött időnek a szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

[17] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a kirendelt védő közreműködésével kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése alapján állapította meg, és kötelezte a vádlottat annak megfizetésére.

[18] Az ítéltábla a kifejtettek tekintetével a fellebbezések aortalansága miatt az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával helyben hagyta.

[19] Az ítéltábla jelen határozata elleni fellebbezést a Be. 615. §. (5) bekezdése kizárja.

Debrecen, 2022. október 03.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke,
Dr. Répássy Árpádné dr. Német Laura s.k. bíró

Dr. Sörös László s.k. előadó bíró,

Záradék: A Miskolci Törvényszék 17.B.30/2021/34. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.III.412/2022/12. számú végzése által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2022. október 03.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke